

AinkFaNamtalay

THE WRITER

ลิขิตรักเส่นหา

ผู้แต่ง : อิงฟ้าน้ำทะเล

ติดตามเพจนักเขียน :

www.facebook.com/ainkfanamtalay

ขอสงวนสิทธิ์ตามกฎหมายพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

อิงฟ้าน้ำทะเล

ไม่อนุญาตให้เสกานหรือคัดลอกเนื้อหา กระทำซ้ำ หรือลอกเลียนแบบ ไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดในหนังสือ เว้นแต่ได้รับการอนุญาตจากผู้เขียนแล้วเท่านั้น

จากใจนักเขียน

ในที่สุดนิยายเล่มที่สองของอิงฟ้าน้ำทะเลก็เสร็จจนได้ ความสุขของงานเขียนคือการได้เติมเต็มความสุขให้นักอ่านทุกๆ คน อิงฟ้าน้ำทะเลหวังว่านิยายเรื่องนี้จะได้ทำหน้าที่นั้น และขอขอบคุณนักอ่านออนไลน์ทุกท่าน ทุกความเห็น ทุกไลค์ ทุกอย่างๆ คือกำลังใจของนักเขียนคนนี้เสมอ และสัญญาว่าจะเขียนงานให้ดีขึ้นและพัฒนาอย่างต่อเนื่องเพื่อความสุขของนักอ่านทุกคนนะคะ

หวังว่า ไมค์ ปลายฟ้า และอีริค ในลิขิตรักเสน่ห์หา จะทำให้ทุกคนสุขไปกับความรักของพวกเขาทั้งสามที่ต้องฝ่าฟันอุปสรรคนานัปการ เพียงเพื่อได้พบกับลิขิตแห่งรักของตัวเอง

ด้วยความรัก

... อิงฟ้าน้ำทะเล ...

บทที่ 1 ฉันทมาอยู่ที่นี้ได้ใจ !!

“โธ้ย ทำไมเมื่อยไปทั้งตัวแบบนี้เนี่ย”

“โธ้ย เจ็บ!”

ปลายฟ้า หญิงสาวเอเชียผิวสีน้ำตาลดำรูปร่างเล็ก ลืมตาขึ้นในยามเช้ากำลังจะพลิกตัวได้แต่บ่นมุกมิบอยู่บนเตียง เพราะความรู้สึกเมื่อยไปทั้งตัวรวมถึงใจกลางความเป็นสาวที่รู้สึกเจ็บแปล็บ แต่พอเธอพลิกตัวหันหน้าไปอีกข้างหนึ่งของเตียง เธอต้องรีบเอามือปิดปากตัวเองกลั้นเสียงกรีดร้องแทบจะไม่ทัน ก่อนที่จะกะพริบตาถี่ๆ เพื่อให้มั่นใจว่าสภาพที่เธอเห็นอยู่ตอนนี้ไม่ใช่ความฝัน

“ไม่จริง!” เธอได้แต่พึมพำในใจ

“อืม” เสียงหนุ่มปริศนาข้างๆ ที่ทำให้เธอเกือบหลุดเสียงกรีดร้องออกมา

เธอได้มองเขาตาไม่กะพริบ ก่อนที่เขาจะยกมือขึ้นปิดไปมาได้ ความขี้เกียจยามเช้า และค่อยๆ เปิดเปลือกตาขึ้นมาเช่นกัน

ตอนนี้ทั้งปลายฟ้าและหนุ่มปริศนากำลังมองหน้ากันอย่างไม่ลดละ ไม่มีอาการกะพริบตา ไม่มีอาการขยับ ไม่มีอาการเคลื่อนไหวใดๆ เกิดขึ้นทั้งสิ้น ไม่มีแม้กระทั่งเสียงหายใจ จะมีก็เพียงแต่เพียงเสียงหัวใจของปลายฟ้าที่ดังออกมาชัดเจน

“นี่คุณมานอนห้องของผมได้ยังไง” เสียงหนุ่มต่างชาติใน
 ตาสีฟ้าเรลนัท ใบบนหน้าหล่อเหลาตามสไตล์ตะวันตก ถามขึ้นเป็น
 ภาษาอังกฤษ

“นั่นสิ ฉันมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง” ปลายฟ้าก็อุทานขึ้นเป็น
 ภาษาไทยเช่นกัน

“ไม่! / ไม่!!” อยู่ๆ เสียงของชายหญิงบนเตียงที่นอน
 เปลือยเปล่าโดยมีเพียงผ้าห่มผืนเดียวกันเท่านั้นคลุมร่างไว้ อุทานขึ้น
 ก่อนที่ภาพความเร่าร้อนทั้งหลายของเมื่อคืนเริ่มพรุ้งพรุเข้ามาในหัวทั้ง
 สองคน

‘ตายแล้วปลายฟ้า โอ๊ย! ฉันจะอยากตาย ฉันทำอะไรลงไป
 เนี่ย’ ปลายฟ้าได้แต่พรวดพราดอยู่ในใจ แม้ครั้งนี้จะเป็นครั้งแรกของเธอ
 ที่มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับผู้ชาย แต่เธอก็ไม่ได้รู้สึกเสียดายแต่อย่างใด
 ก็ชายหนุ่มปริศนาที่นอนอยู่ข้างๆ เธอ นั่นคือชายในฝันที่เธอเฝ้ามอง
 เขาผ่านสื่อออนไลน์มานานนับแรมปีและไม่เคยคิดว่าชาตินี้จะได้พบตัว
 จริง ในที่สุดเธอก็ได้เจอเขาจนได้ แต่ในสภาวะที่เธอก็แทบจะแตก
 ผ่านดินเหนียว

‘แล้วทีนี้จะเอายังไงต่อดีวะเนี่ย! ปลายฟ้า’ ปลายฟ้าได้แต่
 นอนคิดอูบอิบคนเดียวบนเตียง แต่เธอก็ต้องสะดุ้งเมื่ออยู่ดีๆ ชายหนุ่ม
 ที่นอนอยู่ข้างเธอเกิดลุกขึ้นพรวดพราด จนหญิงสาวที่นั่งอยู่บนเตียง

ต้องกลืนน้ำลายพรวด เมื่อร่างเปลือยเปล่าส่วนปรากฏให้เห็นต่อหน้าแบบที่เธอก็ไม่ทันตั้งตัว

“ว้าย” ปลายฟ้าได้สติร้องเสียงหลงขึ้นมาอีกครั้ง เมื่อเห็นภาพตรงหน้าจนต้องยกผ้าห่มขึ้นมาคลุมโปงไว้ทันที

“นี่คุณ คุณจะโวยวายทำไม ทำยังกับไม่เคยเห็นไปได้” ชายหนุ่มทักขึ้นเพราะรู้สึกรำคาญเสียงแหลมของหญิงบนเตียง เมื่อคืนก็น่าจะหลยรอบอยู่ไม่ใช่ไร่น้อยเพราะดูจากริ้วแรงของเขาที่เหลืออยู่ตอนนี้ แต่ก็อาจจะเป็นเพราะฤทธิ์สุราด้วยก็เป็นได้เลยทำให้เขารู้สึกอ่อนเพลียไปหมด แค่นี้ถึงปัญหาที่อาจจะตามมา ชายหนุ่มก็ต้องถอนหายใจเฮือกใหญ่

ก๊อ ก ...

“ไมค์ ไอ์ไมค์ แกอยู่ในห้องหรือป่าววะ” เสียงเรียกของดอกเตอร์แอนดรู หมอศัลยกรรมกระดูกเบอร์สองของโรงพยาบาลแมนฮัตตัน ประเทศสหรัฐอเมริกา เรียกเพื่อนซี้ให้ตื่นเพราะเลยเวลาทานอาหารเข้ามาครึ่งก่อนวันแล้ว

ไมค์ที่ตอนนี้ยืนด้วยร่างเปลือยเปล่ารีบวิ่งเข้าไปในห้องน้ำเพื่อหาผ้าเช็ดตัวมาคลุมท่อนล่างไว้ จากนั้นจึงวิ่งไปทางประตูหน้าห้องนอนหมายที่จะออกไปเปิดประตูให้เพื่อนรัก ก่อนที่เขาจะนึกขึ้นมา

ได้ว่าเขาไม่ได้อยู่ในห้องนี้คนเดียว จึงรีบวิ่งกลับมาที่เตียงภายในห้องนอนอีกครั้ง

“นี่คุณ คุณอยู่ที่นี้ไปก่อน ห้ามทำเสียงดัง หรือโวกเวก โวยวายให้เพื่อนผมได้ยินเข้าใจมั๊ย” ไมค์รีบเดินมากำชับหญิงสาวที่นั่งคลุมโปงอยู่บนเตียงในในห้องนอน

ไมค์ตอนหายใจเสือกใหญ่ โชคดีแค่นั้นแล้วที่เขาเลือกเปิดห้องสุทโธในโรงแรม ไม่อย่างนั้นเขาคงได้ตอบคำถามเพื่อนบ้านที่ทั้งวันแน่

“อืม ฉันรู้แล้วนะ” ปลายฟ้ารีบรับคำ ก่อนที่จะสั่งให้เขารีบๆ ออกไปเพราะเธอก็ต้องการจะใส่เสื้อผ้าแล้วเช่นกัน

ไมค์เดินออกจากห้องนอนและกดลิฟต์ไว้ประตูเรียบร้อยแล้ว ก่อนที่จะเดินไปเปิดประตูบานใหญ่ซึ่งเป็นประตูห้องพักเพื่อให้นักเรียนรักเข้ามา

“ว่าไง มาเรียกแต่เช้าเลยนะไอแอนดรู” เสียงไมค์รีบทักเพื่อนรักเพื่อกลบเกลื่อน แต่ไม่ได้ชวนเข้าห้อง

“เข้าบ้านแกสิ ดูเวลาข้างมั๊ย บ่ายจนจะเย็นแล้วนะเว้ย ใจคอแกจะเฮงใจไม่กินอะไรเลยหรือไงวะ” แอนดรูรับถามเพื่อนรักพลางเดินแทรกเพื่อนที่เพิ่งประตูเข้าไปในห้องอย่างตีอิวีสะสะและนั่งลงบนโซฟาขาวในห้องรับแขก ก่อนที่ไมค์จะปิดประตูและตามเข้ามาด้วยแต่ยืนข้างๆ โซฟาโดยใช้ตัวเองบังประตูห้องจากสายตาสายตาเพื่อน สายตา

ลูกสี่ลูกจนจะหันไปทางห้องนอนอยู่ตลอดเวลา และอาการติดปกติทั้งหมดก็คงไม่สามารถรอดสายตาเพื่อนรักอย่างแอนดรูไปได้ แต่เขาทำเป็นไม่รู้ไม่เห็น

“อ้อ แล้วปาร์ตีที่พูลมูนเมื่อคืนอยู่ดีๆ แก้ก็หายไป แกหายไปไหนวะ” แอนดรูลองถามหยั่งเชิงเพื่อนดู เพราะดูจากท่าทีลูกสี่ลูกจนตอนนี้เขาคิดว่าเมื่อคืนหนุ่มหล่ออย่างไมค์คงจะหอบหิ้วสาวขึ้นมาด้วยอย่างแน่นอน

“ก็ฉันเมา ฉันก็เลยขึ้นมาก่อน” ไมค์ตอบอย่างขบขัน

“แค่นั้น” แอนดรูถามขึ้นพลางยกคิ้วอย่างสงสัยแล้วมองหน้าเพื่อนซ้ำกลับ

“ไอ้ แค่นั้น หรือแกลคิดว่าง” ไมค์รีบตอบอย่างเร็ว พร้อมกับยกไหล่เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นจริงๆ

“แมกก็เมา ฉันก็ไม่ได้ว่าอะไรแกนี่” แอนดรูตอบรับเพื่อนอย่างยิ้มๆ ก่อนที่จะลุกขึ้นจากโซฟาแล้วเดินไปตบไหล่เพื่อนเบาๆ ทำให้ไมค์รีบหันมาหาหน้าตามไปทันที เพราะเขาไม่สามารถให้เพื่อนรักตัวสับสนคลาดสายตาได้

“ฉันลืมไปว่าตอนนี้แกมีนางแบบสาวสวยสุดเซ็กซี่อย่างโมนี่ แล้วทุกคน คงไม่มีใครมาทำให้แกไขว้ไขว่ได้หรอก” แอนดรูพูดพลางยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ ก่อนที่จะเดินตรงไปยังประตูทางออกของห้อง แต่

สายตากลับไปสะดุดกับอะไรบางอย่างสีขาวที่ไพล่ออกมาจากใต้โต๊ะข้างประตูห้อง

“ฉันไปรอแกที่ห้องอาหารก่อน จัดการตัวเองให้เสร็จแล้วกัน” แอนดรูยักคิ้ว และเดินออกไปทันที

ไมค์เห็นเพื่อนปิดประตูห้องสนิทแล้ว เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่ และรีบวิ่งไปล็อคประตูอย่างรวดเร็วเพราะกลัวเจ้าเพื่อนตัวดีจะกลับมาอีก

“โธ้ย แล้วตัวฉันเรื่องในห้องจะเอาไงดีวะเนี่ย” ไมค์ที่ตอนนั้นสับสนจนไม่รู้จะทำยังไงได้แต่บ่นพึมพำ แต่ยังโง่งวนนี้เขาก็ต้องพูดกับเธอให้จบ ถ้าไมค์ไม่รู้เรื่องนี้เข้ามิตหวังได้เป็นเรื่องใหญ่กว่านี้แน่ เขาเพิ่งจีบเธอได้ไม่ถึงสัปดาห์เลย นี่ถ้าแม่สาวที่อยู่ในห้องตอนนี้เป็นสาวตะวันตกที่เขาจะไม่คิดมากแบบนี้เลย เพราะเรื่องแบบนี้มันธรรมดามากวิ้นๆ กันทั้งสองฝ่าย แต่หญิงสาวที่อยู่ในห้องตอนนี้เป็นสาวเอเชียที่สิ เขาได้แต่ภาวนาให้เธอเป็นสาวเอเชียยุคใหม่ที่ไม่ค่อยใส่ใจเรื่องแบบนี้มากนักให้มันแล้วๆ ไปทีเถอะ

“นี่คุณแต่งตัวเสร็จหรือยัง” ไมค์รีบตะโกนถามหญิงสาวในห้องด้านหน้าประตู เพราะตอนนี้เขาต้องการจะเข้าไปคุยกับเธอให้รู้เรื่องจะแะอยู่แล้ว

“ยัง คิวว่า...” ปลายฟ้าพูดไม่ทันจบก็มีน้ำเสียงอีกอัก

“คือว่าอะไรคุณ จะพูดอะไรก็รีบๆ พูดมา เราจะได้ออกมาคุย เรื่องที่มันเกิดขึ้นเมื่อคืนให้รู้เรื่อง” ไมค์รีบถามกลับอย่างร้อนใจ

“คือว่า... ฉันหาเสื้อในฉันไม่เจอ” ปลายฟ้าตอบแบบ อ้อมแอ้ม ก่อนที่จะเว้นวรรคไปพักหนึ่งและถามสิ่งที่สงสัยออกไป

“เออ... คุณเห็นมันข้างนอกบ้างไหม”

“แปปะนะ” ไมค์รีบตอบก่อนที่เดินค้นหาดูรอบๆ ห้องจนเห็น มันทกอยู่ที่ใต้โต๊ะข้างประตูห้อง และรีบหยิบไปให้หญิงสาวในห้อง อย่างรวดเร็ว

“อาคุณเปิดสิ ผมเจอแล้ว”

“คะ ขอบคุณคะ” หญิงสาวในห้องแฉ้มประตูเพียงเล็กน้อย จากนั้นก็เอ้อมแต่มีออกมารับเสื้อในของเธอไปใส่ให้เรียบร้อย

ปลายฟ้ารีบสวมเสื้อด้วยหัวใจที่เต้นเร็วรัวแรงไม่หยุด ‘มันจะเป็นไปได้ยังไง! ผู้ชายที่เธอเฝ้าติดตามเขาทางสี่ออนไลน์มาเกือบปี มาอยู่ตรงหน้าเธอตอนนี้ แดมเรื่องเมื่อคืนที่เกิดขึ้นอีก นี่เธอควรจะทำ ยังไงกับเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นดีเนี่ย หรือเธอจะเอาเรื่องที่เกิดขึ้น ทั้งหมดนี้ไปแต่งเป็นพล็อตนิยายเรื่องใหม่ของเธอดี

‘โธ้ย ชีวิตผู้หญิงโสดทีนทีก็อย่างฉัน จะเสียสาวทั้งทีทำไม ไม่ให้ง่ายกว่านี้เนี่ย โธ้ย พระเจ้าแกลิ่งกันชัดๆ ฉันจะออกไปเจอหน้า เขาได้ยังไงเนี่ย’

“นี่คุณ ยังไม่เสร็จอีกหรือไง” เสียงไมค์ตะโกนถามปลายฟ้าอีกครั้ง เมื่อเขารู้สึกว่าตัวเองรอนานแล้ว

“ใกล้เสร็จแล้ว รอแปะนะ” ปลายฟ้าตะโกนตอบ ขาก็เดินไปมารายในห้องอย่างกับหนูติดจั่น

‘เอาล่ะ ปลายฟ้าอะไรจะเกิดก็ต้องเกิด เธอเก่ง เธอทำได้’ ปลายฟ้านึกได้แค่นี้ก็เปิดประตูห้องนอนออกไปเผชิญหน้ากับไมค์ทันที

ดอกเตอร์ไมค์ มิคคาเอล อาเบล วาร์ซาฟสกี หมอหนุ่ม ศัลยกรรมกระดูกอันดับหนึ่งในแมนฮัตตัน หมอเชลเบคนดิงพีน ฐาน เป็นชาวรัสเซียที่พ่อแม่ย้ายมาตั้งถิ่นฐานที่อเมริกา ไมค์โด่งมากในสื่อออนไลน์ เรียกได้ว่าเป็นหมอที่เป็นเน็ตไอดอลเลยก็เดี๋ย เขายังคงเคยได้รับรางวัลหนุ่มสุดตของนิตยสารชื่อดังในอเมริกาเมื่อปีสองพันสิบหก หลังจากเขาไปถ่ายแบบให้นิตยสารเล่มนั้น และด้วยรูปร่างสูงสัดส้านตามแบบชาวตะวันตก กล้ามแขนและกล้ามเนื้อมัดใหญ่ๆ ตามแบบฉบับของชายที่รักการออกกำลังกายแบบเวทเทรนนิ่งเป็นชีวิตจิตใจ รอยยิ้มระย้าใจบนริมฝีปากรูปกระจับข้าง รวมถึงดวงตากลมโตสีฮาเซลนัท เรียกได้ว่าทั้งหมดที่รวมกันเป็นผู้ชายคนนี้สวรรค์ได้สรรค์สร้างขึ้นมาอย่างประณีต จนเขาเป็นสามีในฝันของหญิงสาวหลายๆ คนทั่วโลก รวมถึงเธอด้วยเช่นกัน

ปลายฟ้า ณ ปลายฟ้า วรธรรณานนท์ นักเขียนนิยาย และบทความอิสระ สาวรุ่นลายครามอายุสามสิบสามปี จนปานนี้เข้าไป

แล้วแต่ไรรี่แวนจะแต่งงาน ไม่ใช่เพราะเธอไม่มีใครมาจีบหรอกนะ แต่คงเพราะความเรื่องมากของเธอนี่เอง ยิ่งแก่แทนที่สเปคผู้ชายจะลดลง กลับกลายเป็นเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนคนมาขายขนมจีบพากันถอยหนีไปหมด ถ้าจะว่าไปแล้วปลายฟ้าสวยไม่ใช่ใช่น้อย ด้วยรูปร่างสมส่วน ผิวสีน้ำตาล ตากลมโตสีน้ำตาลอ่อนรับกับผมหยักศกสีน้ำตาลของเธอเป็นอย่างมาก ยิ่งปากจิ้มลิ้มรับกับมุกตลกบนใบหน้ารูปไข่เรียวยาวส่งให้ใบหน้าเธอดูหน้ามองยิ่งขึ้น แต่ด้วยความที่ปลายฟ้าเป็นผู้หญิงทำงานเลยทำให้เธอเป็นผู้หญิงเก่งและมีใบหน้าเคร่งขรึมตลอดเวลาผู้ชายที่จะมาจีบเธอนั้น ต้องมีจิตใจแข็งแกร่งพอสมควร

แต่บัดนี้หญิงสาวที่ดูเข้มแข็งเริ่มจะมีอาการสั่นและประหม่าเล็กน้อยเมื่อเปิดประตูห้องออกมาพบกับแผ่นหลังและไหล่หนาของไมค์ที่เปลือยเปล่าอยู่ในขณะนี้

ไมค์ที่ตอนนี้รับรู้ได้ว่าหญิงสาวที่เขาต้องการจะสะสางเรื่องต่างๆ มาหยุดอยู่เบื้องหลังเขาแล้ว เขาจึงหันหลังกลับไป แต่สภพเธอที่เห็นอยู่ตอนนี้ก็ไม่ดูเลวร้ายซะทีเดียว ถือว่าเธอก็หน้าตาใช้ได้แม้จะไร้เครื่องสำอางค์บนใบหน้า แต่ใบหน้าหวานแบบเรียบๆ ของเธอก็ดูแปลกตาสำหรับเขาดี แต่เมื่อชายหนุ่มมองเสื้อตัวที่เธอสวมใส่ก็ได้แต่ถอนหายใจ

ไมค์เอ๊ยไมค์ ผู้ชายอย่างแกจะหาผู้หญิงนุ่นๆบิกินีมาอยู่บนเตียงก็คนก็ได้แต่กลับดันหิ้วยายแม่ชีขึ้นมาเนี่ยนะ* ไมค์หยุดพึมพำและหันไปตกลงกับหญิงสาวตรงหน้าทันที

“นี่คุณ ผมเข้าเรื่องเลยแล้วกันนะ คือผมอยากให้เรื่องเมื่อคืนระหว่างเรามันแล้วๆ กันไป” ไมค์เลือกจะพูดสิ่งที่ต้องการออกไปตรงๆ โดยไม่อ้อมค้อม

“ห๊ะ?” เสียงปลายฟ้าเอามือกำชายกระโปรงแน่นตอบกลับอย่างแผ่วเบา บัดนี้ภาพชายในฝันของเธอแตกออกเป็นเสียงๆ

“นี่คือคำแรกที่เธอได้ยินจากจากผู้ชายที่ดูหล่อเหลา รอยยิ้มอบอุ่นคนนั้นเธอ ทำไมชีวิตมันถึงไม่เหมือนในนิยาย?”

ปลายฟ้าได้เห็นไมค์ครั้งแรกผ่านอินสตาแกรมเพราะต้องการหาพระเอกในฝันเพื่อมาเขียนนิยาย และเป็นแรงบันดาลใจให้กับเธอ เธอเปิดภาพหาผู้ชายในรูปที่คิดว่าถูกใจไปเรื่อยๆ จนกระทั่งสะดุดเข้ากับรอยยิ้มของผู้ชายคนหนึ่ง ในบรรดาภาพผู้ชายหล่อเหลามากมายบนหน้าจอ เธอจึงเอาชื่อเขามาค้นหาในอินเทอร์เน็ต และเปิดเข้าไปดูเรื่อยๆ จนกลายเป็นว่าเธอเสहतัดรอยยิ้มของผู้ชายคนนี้ไปโดยไม่รู้ตัว เขาดูเป็นผู้ชายอบอุ่นแถมยังมีหาคู่ใจตัวใหญ่เหมือนที่เธอชอบ เกือบทุกเช้าที่เธอตื่นมาเปิดดูรูปเขาทุกวัน ทุกครั้งที่เธอเห็นเขายิ้ม เธอก็อดที่จะยิ้มตามเขาไม่ได้ เธอติดตามเขามาเรื่อยๆ เกือบปี จนกระทั่งวันนี้วันที่เธอได้ยืนอยู่ตรงหน้าผู้ชายที่เธอไม่วันได้เจอแน่ๆ ในชีวิตจริง

“นี่คุณ คุณเข้าใจที่ผมพูดไหม?” ไมค์ถามขึ้นอีกครั้งด้วยภาษาอังกฤษเช่นเดิม เมื่อเห็นหญิงสาวตรงหน้าเงิบ หรือเขาพูดเร็ว

ไปจนเธอฟังภาษาอังกฤษของเขาไม่เข้าใจ ก็ที่พูดกันก่อนหน้านี้เขาพูดเร็วแล้วก็ยาวกว่านี้เธอยังเข้าใจและสื่อสารได้ทุกคำเลย

“นี่คุณ” ไมค์เรียกขึ้นอีกครั้งเมื่อเห็นหญิงสาวตรงหน้ายังเงิบอยู่

“คะ” เธอตอบเพียงสั้นๆ เพราะไม่รู้จะพูดอะไรมากไปกว่านี้จริงๆ

“ตกลงคุณจะพูดแค่คำว่า คะ เท่านั้นหรือครับ แล้วเราสองคนจะคุยกันรู้เรื่องมั๊ยครับ” ไมค์ย้อนถามอย่างเหลืออด ถามอะไรก็แค่ ‘คะ’ ถามอะไรก็แค่ ‘คะ’ แล้วจะคุยกันเข้าใจมั๊ย หรือจะให้เขาทำยังงัยก็บอกมา แต่ที่แน่ๆ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนมันคือ อุบัติเหตุชัดๆ และเขาไม่สามารถรับผิดชอบเธอได้อย่างแน่นอน

“อุบัติเหตุ!” หญิงสาวพูดขึ้นมาลอยๆ

“เมื่อที่คุณว่าอะไรนะ” ไมค์ถามขึ้นอีกครั้งเพราะเขาไม่เข้าใจกับสิ่งที่เธอพูดขึ้นมา หรือเธออ่านใจเขาออก ‘ยายแม่ชีนี่แอบน่ากลัวจริงๆ’

“ฉันบอกว่ามันเป็น อุบัติเหตุ นะคะ ยังงัยเราสองคนก็ไม่อยากให้เกิดแบบนี้เกิดขึ้นอยู่แล้ว แต่ในเมื่อมันเกิดขึ้นมาแล้ว เราก็คงต้องปล่อยยี่ให้มันแล้วๆ ไป ยังงัยไม่ว่าทั้งคุณหรือฉันก็ไม่มีใครบุบสลายจากเรื่องนี้แล้ว”

ไมค์ที่ได้ยินประโยคนี้จากหญิงสาวแปลกหน้าถอนหายใจขึ้นมาเฮือกใหญ่ โชคดีที่เขาและเธอตกลงกันได้ไม่ฉันทานนี้เขาจะกลับไปคุยกับโมนียังไง

ส่วนหญิงสาวที่ตอนนี้อยู่ดประโยคที่คิดว่าชายหนุ่มอยากได้ยินออกไปจบแล้ว ก็ได้แต่ยืนขยักกระโปรงด้านข้างจนยับยู่ยี่ เธอเสียใจไม่ใช่ไม่น้อยกับสิ่งที่เกิดขึ้น แต่ในเมื่อเรื่องมันเป็นแบบนี้ต่อให้เธอเข้าชื้ออยากจะทำให้เขารับผิดชอบเรื่องที่เกิดขึ้นก็คงจะไม่มีอะไรดีขึ้นมาให้ เรื่องมันเป็นไปตามน้ำแบบนี้แหละดีที่สุดแล้ว อีกอย่างโลกของเธอกับเขามันก็ต่างกันสุดขีดขั้วจนไม่มีทางมาบรรจบกันได้ นับจากวันนี้ไปเธอก็คงจะไม่ได้เจอกับเขาอีก

“ฉันถามอะไรคุณสักอย่างได้มั๊ย” ปลายฟ้าเอ่ยออกไป

“ได้สิ ถ้าผมตอบได้ผมจะตอบ”

“คือว่า...” ปลายฟ้าทำท่าลังเลว่าจะถามสิ่งที่เธอสงสัยออกไปดีมั๊ย แต่ถ้าไม่ถามแล้วเธอจะรู้ได้ยังไงว่าเธอควรจะจัดการกับชีวิตเธออย่างไรต่อดี

“คือว่าอะไรคุณ ถ้าคุณจะถามอะไรผมก็ถามมาเถอะ ไม่ต้องเกรงใจ” ไมค์ตอบออกไปเพราะเขาก็อยากรู้เหมือนกันว่าคำถามของผู้หญิงคนนี่คืออะไร

“คือว่า...” ปลายฟ้าหันไปมองหน้าไมค์ที่ดูลุ้นระแหรอเกินอีกครึ่งก่อนที่จะพูดต่อ

“คือว่า... ฉันอยากรู้ว่า... เมื่อคืน... เอ่อ...” ปลายฟ้าเอ่ยไม่ทันจบ ไหม้ที่ลึนจนแทบจะขาดใจกับคำพูดแต่ละคำที่ออกจากปากเธอ จนหัวแม่เท้าเขากิจกับพឹងจะเป็นตะคริวอยู่แล้ว

“นี่คุณ คุณจะพูดอะไรก็ช่วยรีบๆ พูดได้มั๊ย คุณเอ่ออยู่นั่นแหละ ผมนี่ลึนจนปวดขาไปหมดแล้ว”

“เมื่อคืนคุณใส่ถุงยางหรือป่าว” พอไหม้พูดจบ ปลายฟ้าถือโอกาสสรวลคำถามจนคนที่ได้ยินก็ชะงักเช่นกัน

“คุณว่าจะไรนะ” ไหม้ถามย้ำอีกครั้ง

“ฉันถามว่าเมื่อคืนคุณได้ป้องกันหรือป่าว” ปลายฟ้าถามอย่างรวดเร็ว

“บ้าเอ๊ย นั่นดิ เมื่อคืนเขาได้ป้องกันหรือป่าววะเนี่ย”

‘งานเข้าแล้วมั๊ยกู นึกสิไอไหม้ นึก นึก นึกให้ออก’ ไหม้พยายามนึกถึงเรื่องเมื่อคืนแต่จับต้นชนปลายอะไรไม่ได้เลย นึกเท่าไรก็ไม่ออก เขาจึงรีบวิ่งเข้าห้องนอนอย่างรวดเร็ว จนเธอต้องวิ่งตามเข้าไป ไหม้พยายามรื้อค้นถังขยะหรือพียงที่บริเวณรอบๆ เสียแต่เขาไม่พบอะไรเลย

‘ไอไหม้เอ๊ย งานเข้าแล้วมั๊ยละ’ ไหม้นึกในใจก่อนที่จะหันไปทางหญิงสาวที่ยืนอยู่

“ผมว่าเมื่อคืนเราไม่ได้ป้องกัน” ไหม้รีบตอบหญิงสาวออกไป

“อะไรนะ คุณไม่ได้ป้องกัน” หญิงสาวที่ได้ยินคำตอบหน้า
ซีดเหลืองสองนิ้ว

“ก็เมื่อคืนเราเมากันทั้งคู่ ผมจำอะไรไม่ได้ และคุณก็จำอะไร
ไม่ได้ แล้วเราจะเอาสติที่ไหนมาคิดถึงเรื่องพวกนี้กันล่ะ” ไมค์รีบแก้
ตัวออกไป นี่เขาเพิ่งเข้าใจคนไข้อย่างที่ท้องแบบไม่ได้ตั้งใจก็คราวนี้
ล่ะ

ไม่ๆ เป็นไปไม่ได้ ยังไงเธอต้องไม่ท้องเด็ดขาด* ปลายฟ้าได้
แต่ภาวนา ในขณะที่ไมค์หันไปมองหน้าหญิงสาวที่ตอนนี้ทำหน้า
ครุ่นคิด

ปลายฟ้าที่เริ่มมีสติอีกครั้งหรือเสียงเหมือนหาวอะไรสักอย่างแต่
ก็ไม่เจอ จนเธอร่วงออกมานอกห้องหรือเบาๆ โศกทุกตัวขึ้นและพบ
โทรศัพท์ที่กับกระเป๋าคอลเลกชันคอใบเล็กตกอยู่ใกล้กัน เธอเห็นสิ่งที่เธอ
ต้องการครบแล้วก็รีบหยิบสิ่งของ และวิ่งไปที่ประตูทางออกอย่าง
รวดเร็ว

“นั่นคุณจะทำอะไร แล้วคุณจะไปที่ไหน” ไมค์รีบถามขึ้นเมื่อ
เห็นหญิงสาวจะวิ่งออกไปนอกห้อง

ปลายฟ้าที่ตอนนี้หัวกำลังแล่นไม่ได้ตอบคำถามของไมค์
ออกไปได้แต่ปลดล็อกประตูแล้ววิ่งออกไปทันที เธอเห็นลิฟท์กำลังจะปิด
จึงเอาตัวเข้าเบียด และกดปุ่มปิดประตูลิฟท์ย่ำๆ แบบคนรีบร้อน จน

ไมค์ส่งสายจึงรีบวิ่งตามไปจนถึงลิฟท์ที่กำลังจะปิดอยู่พอดี เขาจึงเอามือขวางประตูไว้และรีบแทรกตัวเข้ามาได้ทันก่อนที่ประตูลิฟท์จะปิดลง

“นั่นคุณจะไปไหน นี่เรายังพูดกันไม่รู้เรื่องเลยนะ” ไมค์รีบค้ำขึ้น

“ฉันจะไปซื้อยาคุมฉุกเฉินนะสิ นี่คุณเป็นหมอกุณไม่รู้หรือยังไง” ปลายฟ้ากำลังอารมณ์เสียกับคำถามของไมค์ตอบขึ้น

“ไอ้ คุณนี่ฉลาดจริงๆ” ไมค์รีบชมเธอทันที

ตั้ง ...

หลังจากนั้นก็มึนเสียงประตูลิฟท์เปิดดังขึ้นเรียกความสนใจจากทั้งสองคนให้หันไปทางประตูลิฟท์ที่ถูกเปิดออก แต่ที่น่าตกใจกว่านั้นคือ เสียงอุทานที่ดังขึ้นนอกลิฟท์

“ไอ้ไมค์ แกทำอะไรของแกวะ ทำไมนุ่งผ้าเช็ดตัวผืนเดียวออกจากห้องมาแบบนี้วะ” ก่อนที่เจ้าของคำพูดจะหันไปหาหญิงสาวอีกคนหนึ่งที่ลงลิฟท์มากับเพื่อนเขาเช่นเดียวกัน แต่ไม่มีทีท่าตกใจเพื่อนเขาที่นุ่งผ้าเช็ดตัวผืนเดียวมาเลยสักนิด แต่กลับตกใจเขาที่รู้จักไมค์มากกว่า ก่อนที่เธอจะฉีกเขาให้หันทางและวิ่งพรวดออกไปนอกประตูโรงแรม

“เฮ้ย เลี้ยวคุณ” ไมค์รีบเรียกหญิงสาวที่วิ่งพรวดพราดออกไปจากลิฟท์อย่างรวดเร็ว และหายไปตามหน้าประตูโรงแรมเรียบร้อยแล้ว

“โอ๊ย เอาใจวะทีนี้ ชื่อก็ไม่รู้จัก อะไรก็ไม่รู้จัก แล้วฉันจะรู้ได้
ใจว่าเธอจะทำตามที่เธอพูดวะ บรรลัยแล้วชีวิตคราวนี้” ไมค์ที่กำลัง
หัวเสียวอุทานขึ้นจนแอนดรูที่กำลังยืนอยู่ส่งสัยขึ้นมา

“ยังไง เล่ามา... กับสาวเอเชียนั่น ไม่งั้นก็ไม่ต้องเป็นเพื่อน
กันอีกเลย” แอนดรูรีบข่มขู่เพื่อเค้นเอาความจริงทันที และไม่ลืมปิด
ประตูลิฟท์เพื่อกลับไปยังห้องเพื่อนที่ตู่จะร้อนรน ถ้าวันนี้เขาไม่ได้
คำตอบเขาจะไม่กลับห้องตัวเองเด็ดขาด

“ตามซักไ้ใช้ยังกับเมียเหียวนะไอแอนดรู” ไมค์พูดอย่าง
รำคาญเพื่อนตัวดี ก่อนจะหันหน้าออกจากลิฟท์เมื่อถึงชั้นที่ห้องเขา
พักอยู่

“หึ้ย แกพูดอย่างงั้นได้ยังไงวะ ฉันขนลุกเลยนะเว้ย” แอนด
รูตะโกนไล่หลัง และรีบคว้าเพื่อนตัวดีไว้อย่างรู้ทัน

“เดี๋ยว หยุดเลยไอไมค์อย่าเบี่ยงประเด็น บอกฉันมาเดี๋ยวนี
ไม่งั้นเกิดมีปัญหอะไรขึ้นหลังจากนี้ฉันจะไม่ช่วยแกเด็ดขาด” แอนดรู
รู้สึกหงุดหงิดใจแปลกๆ กับสาวเอเชียคนนี้ เขารู้สึกว่าต้องมีอะไรสัก
อย่างที่ทำให้เขาต้องกลับมาเจอเธออีกแน่นอน

“อ้อ ๆ อยากูร์ก็ตามมา เดี๋ยวนั้นจะเล่าให้ฟัง” ไมค์รีบตอบ
ออกไปเพื่อตัดรำคาญ

แอนดรูแอบขำเพื่อนที่ดูร้อนรนวิตกกังวล แต่การมาเที่ยวครั้งนี้ ก็ดูจะคุ้มค่าง่าที่เขาคิดไว้เยอะ น่าจะมีอะไรตื่นเต้นสนุกๆ ให้ทำแน่ๆ และผู้หญิงคนนี้อะไรก็ดูน่าสนใจไม่น้อย แม้เขาจะเห็นหน้าเธอไม่ชัด

ตั้งแต่เป็นเพื่อนกันมาจนถึงตอนนี้ มีผู้หญิงเข้าออกห้องเขา ตั้งกี่คน โอเพื่อนนี่ก็ไม่เคยสงสัย ทำไมวันนี้มันถึงอยาการู้เรื่องผู้หญิง คนนี้นักวะ

ห้องนอนไมค์ในโรงแรม

“ห๊ะ จบหายแล้วไอไมค์ ฉันจะมีหลานมั๊ยวะ” แอนดรูถึงขั้น อุทานเสียงดังเมื่อได้ยินไมค์เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนจบ เพราะทั้งสอง คนเป็นหมอลงใจรู้ว่าโอกาสที่จะตั้งท้องมีสูงมาก แล้วถ้าเธอเกิดไม่ได้ไป กินยาคุมฉุกเฉินตามที่เธอพูดจริงรับลองงานนี้เขาได้เป็นลุงแอนดรู อย่างแน่นอน

“อ่าวะ ยังไงฉันก็คงไม่ช่วยขนาดนั้นหรอก” ไมค์พูดแบบ ปลอบใจตัวเอง

“อ้อ ว่าแต่เธอชื่ออะไรวะ” แอนดรูถามไมค์ออกไป ก็เพื่อเขา ไม่เคยพูดถึงชื่อเธอเลยสักครั้ง

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันวะ ฉันไม่ได้ถาม”

“ให้มันได้อย่างนี้สิวะ เลือผู้หญิงขนานแท้จริงๆ ชื่ออะไรก็ไม่ถาม นี่ถ้าบรรดาแฟนคลับที่ตามกรี๊ดแกกัณอยู่ได้รู้เรื่องนี้รับรองภาพ

ผู้ชายอ่อนโยนอบอุ่นได้หายไปไหนพรึบตาแน่นอน” แอนดรูพูดแล้วก็นำ บางครั้งเพื่อนเขาก็มีความแมนแบบแอบบอยบ้างตามภาษาผู้ชายจะว่า มันสร้างภาพทั้งหมดก็คงไม่ใช่ เพราะเพื่อนเขาก็เป็นพวกยิ้มง่าย แดมหล่ออีกต่างหาก โปรโพล์ก็ดี การจะมีสาว ๆ บ้างก็เป็นเรื่องธรรมดา แต่ก็ไม่เคยเห็นจริงจังกับใคร ยกเว้นสาวคนล่าสุดที่เพิ่งคบกันหมาดๆ อย่างนางแบบสาวที่ชื่อโมนี่

แอนดรูที่เห็นเพื่อนนั่งก้มใจอยู่ก็อดที่จะขำขึ้นมาไม่ได้ แต่หลังจากที่เขาเห็นผู้หญิงในลิปทคนนั้นเขาเชื่อว่าเธอไม่ใช่ผู้หญิงหิวเงินที่ต้องการจับผู้ชายแน่ๆ

ฝ่ายหญิงสาวที่วิ่งออกจากโรงแรม เธอพยายามวิ่งหาร้านยาที่ใกล้ที่สุดเท่าที่เธอจะหาได้ จนถึงตรงหัวมุมถนนเธอก็เจอร้านขายยา ร้านใหญ่อยู่ เธอรีบวิ่งเข้าไปในร้านอย่างรวดเร็ว

“สวัสดีครับ ไม่ทราบมาซื้อยาอะไรครับ” เกสซ์กรชายที่เหลืออยู่ในร้านเพียงคนเดียวถามขึ้น

“อ๊อ๊อ ทำไม่ต้องเหลือแค่เกสซ์กรชายเนี่ย ผู้หญิงเขาไม่เรียน เกสซ์กันหรือไง” ปลายฟ้าพึมพำในใจ

“อ่อ คือว่าฉันจะมาซื้อ อ่อ...” ปลายฟ้าอีกอึกเพราะไม่รู้จะ ใช้คำไหน นี่ถ้ามาซื้อยากุมธรรมดาเธอจะไม่อายเท่านี้เลยจริงๆ

“ครับ ซื้ออะไรครับ” เกสซ์กรชายถามด้วยใบหน้าสงสัยเมื่อ หญิงสาวไม่ยอมพูดสักที

“เอ่อ คือ... มาซื้อยา... เอ่อ... ยาคูม...” ปลายฟ้าเอ่ยออกไป

“ปกติทานแบบนี้วันใ่มั้ยครับ ใ้ช้ของยี่ห้ออะไรเป็นพิเศษหรือป่าวครับ”

“คือ ไม่ใ้ช้ยาคูมแบบนี้แหละค่ะ”

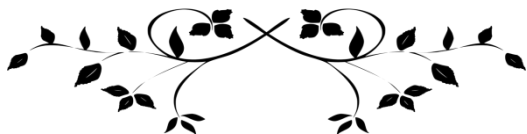
“งั้นจะรับแบบไหนครับ”

“คือ... ขอยาคูมจุกเงินค่ะ” ปลายฟ้าเสะยืม

“ได้ครับ สักครู่ค่ะ” เกสร์รีบไปจัดแจงจัดยาที่เธอต้องการ และส่งใ้หญิงสาวตรงหน้า ก่อนที่เธอจะรับมาและรับน้ำมันเข้าปากอย่างรวดเร็ว

“ขอโทษนะคะ ขอน้ำสักแก้วด้วยใ้มั้ยค่ะ”

“ได้ครับ นี่ครับน้ำ” เกสร์กรหนุ่มรีบยื่นน้ำใ้หญิงสาวตรงหน้า ก่อนที่เธอจะกล่าวขอบคุณและรีบเดินออกไปจากร้านอย่างรวดเร็ว

ถ้ามันเป็นโอกาสครั้งแรกมันยอมไม่หน้าเสียดาย

แต่ถ้ามันเป็นโอกาสครั้งสุดท้าย

จะยอมทิ้งมันไปจริงๆ เหรอ

